

11394

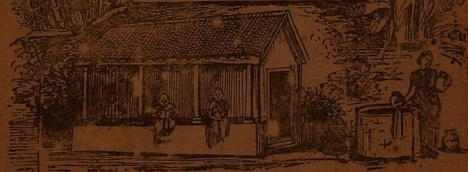
LIGHT LITERATURE
FOR
TAMIL HOMES 7452

No. 4

Barrister
PANCHANATHAM
A DRAMATIC SKIT

By A. MADHAVIAH

The Authors' Press & Publishing-House
MYLAPORE-MADRAS

PRICE SIX ANNAS

1924

COPYRIGHT

1. பாரிஸ்டர் பஞ்சநதம்

புதிய ❖ சிறிய

ரஸீக

தமிழ் நாடகங்கள்

அ. மாதவைபர்

இயற்றியன

ஆசிரியர் அச்சுப்பிரகாராலயம்-புஸ்தகசாலை

மயிலாப்பூர்-சென்னை

விலை ஆறா

1924

காபிரைட்

பாரிஸ்டர் பஞ்சநதம்

நாடக பாத்திரங்கள்

பஞ்சநதம்:—ஒரு புதிய பாரிஸ்டர்.

காந்திமதி:—அவர் மனைவி.

உலகம்மாள்.—அவள் தாய்.

சுடலை:—அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரன்.

முல்லர் துரைசானி:—அயல் வீட்டுக்காரி.

முதல் காட்சி

இடம்:—முல்லர் துரைசானியின் வீட்டு மாடம்--கீழே சித் திரப்பாய் விரித்து, ஸோபாக்களும் நாற்காலி மேஜைகளும் போடப்பட்டிருக்கின்றன--அலங்காரத் திரையிட்ட ஜன்னல் தளங்களில் பளிக்குப் பூந்தொட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன-சுவர்களில் படங்கள் தொங்குகின்றன.

காலம்:—காலை ஒன்பது மணி.

அரங்கநிலை--முல்லர் துரைசானியும் காந்திமதியும் ஒரு ஸோபாவின் மீதுருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முல்லர் துரைசானி:—அவர் உன் புருஷன், அதனால், நான் சொல்வதை மன்னித்துக்கொள்;—இருந்தாலும், காந்தி, என்ன டம்பம், என்ன பசட்டு! பட்டர் கொண்டு

வந்த கார்ட்டில், 'பி. நதம், பாரிஸ்டர்' என்றிருந்தது; வெளியே ஒருவர் தொப்பியுடன் நிற்பது தெரிந்தது; முதலில் எங்களவர் யாரோ ஐரோப்பியரென்றே நினைத்தேன்.

காந்திமதி:—அவர் தம்பெயரை அப்படிக் குறுக்கி விட்டார், அம்மா.

முல்லர்:—உள்ளே வந்த பின்பே உண்மை தெரிந்தது. அவர் இருந்தது மொத்தம் கால்மணி நேரம்தான்; அதற்குள், அவருடைய பளபளப்பான கூரிய பூட்டையும், ராங்கியான டோனா கைகெடியாரத்தையும் நான் பார்த்துப் பிரமிக்கும்படி, பத்துமுறை ஜாயையாய்க் காட்டிவிட்டார்! எங்களுடைய ஐரோப்பிய நாகரிகப் வழக்க ஒழுக்கங்களைத் தாம் நன்றாய் அறிந்திருப்பதையும் ருசுப்படுத்திவிட்டார்; தம்முடைய நாட்டு நாகரிக முறைகளையும் பழித்துவிட்டார். முதல்தடவை காணவந்த மையால், எங்கள்வழக்கப்படி அதிகம்தாமசியாததுமன்றி, நாலேந்துதடவை, அதற்குள், 'நேரமாய்விட்டது; நான் போய்வருகிறேன்; தங்களுக்கு அலுப்பா யிருக்கும்' என்றும் சொல்லிப் புறப்படலானார். என்ன பகட்டு! என்ன டம்பம்! என்ன போலி ஆசாரம்!

காந்தி:—இதெல்லாம், அம்மா, நாளாவட்டத்தில் மாறிவிடலாம்; இருந்தாலும் கெடுதியில்லை. ஆனால், அவருக்குள்ள வேறொரு கிறுக்குக்கு, நான் என்ன செய்வேன்? தாங்களே தக்க வழி சொல்லி, எனக்கு உதவ வேண்டும். என் தாயோ, கோபமாயும் சலிப்பாயும் இருக்கிறார்கள். அவளால் என் காரியம் கைகூடாது; அவரை இன்னும் கோபமுட்டாமல் அவளைத் தடுப்பதே பெரிய சிரமமாயிருக்கிறது. நான் கன்னிமாடப்பள்ளிக் கூடத்தை விட்டதுமுதல், தாங்களே என்னைப் பயிற்றி,

மற்றொரு நாய்போல என்னிடம் பகூமாய் நடந்து வந்திருக்கிறீர்கள். தாங்களே இப்பொழுதும் தஞ்சம்.

முல்லர்:—ஐயோ பாவம்! அழாதே, காந்தி; உனக் காசு நான் மனம் வருந்துகிறேன். உன் தந்தையிருந்தால், உன் கண்ணீரைத் தடுக்க என்னவேண்டினும் செலவு செய்திருப்பர். அழாதே. போன வாரம், உன் புருஷர் வருமுன், அவர் வரவை எதிர்பார்த்து, எவ்வளவு ஆசையும் ஆவலும் குதூகலமுமாக இருந்தாய் நீ! வந்து சில நாளுக்குள் எப்படியாகிவிட்டாய்! அவர் உன் படுக்கையறைக்கு இதுவரை வரவேயில்லையா? என்ன விபரீதம் இது! என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் அவர்? உன்னிடம் என்ன குற்றத்தைக் கண்டுவிட்டார்?

காந்தி—என்னையும் பிடிக்கவில்லை எங்கள் வீட்டில் எதையுமே பிடிக்கவில்லை அவருக்கு; நான் என்னென்று சொல்லட்டும்? 'சுத்த நாட்டுப்புறம்! கர்நாடகம்!' என்று சம்மா பழிக்கிறார். தினம் இரண்டு மூன்று தரமேனும், 'ஐரோப்பியர் ஹோட்டலுக்குப் போய்விடுகிறேன்' என்று பயமுறுத்துகிறார். இன்றுகாலை, அவர், - ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்? [அழுகிறான்.]

முல்லர்:—அழாதே, காந்தி; துக்கத்தை அடக்கிக் கொள். உன் தந்தை இறந்த உடனே இப்படி நேருவதும் கஷ்டம்தான். அவர் வரவை எவ்வளவு ஆசையுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாய்! இப்படியா முடிந்தது! இன்று காலை என்ன சொன்னார்?

காந்தி:—அவர்,—அவர்,—ஒரு வெள்ளைக்காரப் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறாராம். ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்!

முல்லர்:—உன்னைப்போல் ஒரு பெண்டாட்டியை வைத்துவிட்டு, ஒரு வெள்ளைக் காரச்சியையா கலியாணம்

செய்துகொள்ளப் போகிறார்? நல்லது! நல்லது! இந்தப் புருஷர்கள் புத்தியே புத்தி! உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியை மதிப்பதில்லை; எட்டாப் பழத்துக்கு ஏங்குகிறது. நீ வீணுக்கு அழாதே, காந்தி; எந்த வெள்ளைக்காரப் பெண்ணும் இவருக்கு வாழ்க்கைப்பட மாட்டாள், மற்றொரு மனைவியிருக்கும்பொழுது.

காந்தி:—இன்று காலை அவர் சொன்னதைப் பார்த்தால், யாமாவது பணம் அனுப்பி இருந்தால், என் தகப்பனார் திடீரென்று சாகாதிருந்தால், அவர் ஒரு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டே வந்திருப்பார் போல இருக்கிறது. இப்பொழுதும் கூட கையில் பணமில்லாமல் எங்கள் வீட்டில் எங்கள்கூட இருக்கிறாரேயன்றி, செலவுக்குப் பணமிருந்தால், ஒரு ஹோட்டலுக்கே போய்விடுவார். என் தகப்பனாரின் பழைய கட்சிக்காரர் தன்னிடமும் வருவரென்று எண்ணியும், கையில் பணமில்லாமலும் தான் எங்களுடனிருக்கிறார். இந்தப் பட்டணத்திலே, வெள்ளைக்காரச்சிகள், கெட்டவர்கள், பலர் இருக்கிறார்களாம்: அவர்கள் வலையில் சிக்கிவிடுவார், கொஞ்சம் சம்பாதிக்கத் தொடங்கி விட்டால் என்னை எட்டிப்பார்க்கவேமாட்டார், என்று என் தாய் விசாரப்படுகிறாள். அப்படியாகிவிட்டால், என் கதி யென்ன, அம்மா!

முல்லர்:—கதி, விதி, என்று அதற்குள் பயப்படாதே, காந்தி; வருமுன் துர் அதிர்ஷ்டத்தை எதிர்கொண்டு வரவேற்காதே. எவ்வளவு துள்ளிக்குதித்துப் பறக்கப் பார்த்தாலும், கையில் பணமில்லாத வரையில் உங்களைவிட்டுப் போகமாட்டா ரென்பது நிச்சயம். உனக்கும் உன் தாய்க்கும் நான் சொல்லும் புத்திமதி, முதலாவது, ஒரு செப்புக்காசுகூட அவர் கையில் கொடாதேயுங்கள்; அவரும் கெட்டுவிடுவார், உங்களையும் கெடுத்துவிடுவார். உன்

தந்தை இவர் திரும்பி வருமுன் திடீரென்று இறந்து போனது, ஒரு விஷயத்தில் நல்லதென்றே தோன்றுகிறது: பரம ஏழையாய், அனாதையாய், தம்மிடம் ஒரு குடாஸ்தா வேலையைத் தேடிவந்த இவருக்கு, தன் ஒரேமகனையும் கட்டிக்கொடுத்து, பாரிஸ்டர் பரீட்சையில் தேறிவந்து தம்முடைய வக்கீல் வேலையில் அமரும்படி சீமைக்கு அனுப்பி, ஆயிரக்கணக்காகப் பணத்தையும் வாரி யிறைத்து, தம் சொந்தமகனைப் போலவே பாவித்து, இவர் வரவை ஆவலுடன் எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்; இந்த மாதிரியான ஒரு வீண் டம்பாச்சாரியாக இவர் வந்ததை அவர் கண்டால், அவர் மனம் இடிந்து போயிருக்கும். இதைக்காணுமுன் அவர் போய்விட்டது ஒருவாறு நலமே. ஏன், காந்தி, உனக்கென்னகுறை? இந்த ஊரிலே உன்னிலும் அழகான வெள்ளைக்காரப் பெண்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்? உனக்கும் எங்கள் உடை உடுத்தி விட்டால், எலுமிச்சம்பழம்போன்ற உன் நிறத்துக்கு, வித்தியாசமே தெரியாதே. இடது கண்ட்டும் சிறிது மாறு கண்ணா யிராவிட்டால், உன்னை, பூரண அழகியென்றே சொல்லலாம். அல்லது, படிப்புக்குக் குறையா? உன் அளவு படித்துத்தேர்ந்த ஐரோப்பியமாதர் இவ்வூரில் அபூர்வமே.

காந்தி:—அதை யெல்லாம் சொல்லி இப்பொழுது என்ன பலன், அம்மா? இன்று காலை அவர் சொன்னதிலும்; எந்தாய் சொன்னதையும் கேட்டதுமுதல் என்மனம் பதறுகின்றது; நான் என்னசெய்வேன்? அப்படி ஏதாவது அவர் செய்துவிட்டால், அந்த அவமானத்தையும் துக்கத்தையும் என்னால் பொறுக்கமுடியாது; என் பிராணன் போய்விடுவது நிச்சயம். ஏதாவது வழிசொல்லி, அதை நீங்கள் தான் விலக்கி உதவ வேண்டும்.

முல்லர்:—தனக்கு கிறிஸ்தவமதத்தில் பற்று இருப்ப தாகவாவது, அல்லது உன்னை விட்டு விட்டு ஓர் ஐரோப்பிய பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேறு காரணங் களாவது சொன்னாரா? உன் அழகைக் கண்ணுமற் போன லும், உன் படிப்பும் பயிற்சியு மாவது அவருக்குத் தெரியுமா?

காந்தி:—நான் ‘சுத்தநாட்டுப்புறம்; கர்நாடகம்;’ அவ்வளவுதான் அவருக்குத் தெரியும்; என்னை வெறுக்க அதுவே போதும். அவர் திரும்பிவந்த அன்றே, தன்னு டன் இருந்து மெஜேமேல் சாப்பிடச்சொன்னார்; எனக் குக் கூச்சமாபிரந்தது; அன்றியும், எங்கள் வழக்கங்களை விட்டுப் பிறர் வழக்கங்களைப் பின்பற்றுவது, எனக்குப் பிடியாதென்பது தங்களுக்குத் தெரியுமே. என்தாயோ, எங்களுடனிருந்து அப்படிச் சாப்பிடமாட்டாள்; அவ ளுக்குமுன் சாப்பிட நான் விரும்பவில்லை; இக்காரணங் களினால், நான் மறுத்து, என்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டி யுக் கொண்டேன். உடனே கோபம் வந்து விட்டது அவர்க்கு; பிரமாதமாய் ஆர்ப்பாடம் செய்து கலகம் செய் தார். நானும் வெள்ளைக்காரச்சியைப் போல் உடையுடுத்து, கப்பலிற் சென்று அவரைச் சந்தித்திருந்தால், அவருக்கு ஒருவேளை திருப்தியா யிருந்திருக்கும்.

முல்லர்:—வெறும் டம்பாச்சாரி! போலி நாகரிகம்! வீண் டம்பமும் பகட்டுமே! மூளை யில்லாதவரில்லை; புத்தி சாலியே; ஆனால், கெட்ட சாவகாசத்தினு லுண்டான கோளாறே இது; இந்த மயக்கத்தைத் தீர்க்க நான் யுத்தி சொல்லுகிறேன். நான் சொல்லுகிறபடி நீ செய்தால், இதைத்திருத்திவிடலாம். நீ பயப்படாதே; வீணில் துக் கப்படாதே; நான் அவரைச் சரிப்படுத்தி விடுகிறேன் பார்.

[திரைவிடல்.]

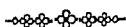
இரண்டாம் காட்சி

இடம்:—உலகம்மாள் வீட்டுக்கூடம். ஒரு தூங்கு மஞ்சமும், பெஞ்சியும், மேஜையும், இரண்டு நாற்காலிகளும் இருக்கின்றன.

காலம்:—மாலை மூன்று மணி.

அரங்கநிலை.—பாரிஸ்டர் பஞ்சநதம், ஐரோப்பியர் ஆடையில் சிலமட்டும் உடுத்திக்கொண்டு, ஒரு நாற்காலியில் இருக்கிறார்; உலகம்மாளும் காந்திமதியும் தூண் அருகு நின்று, அவருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

உலகம்மாள்:—அவுக மட்டும் இப்பம் உசிரோடிருந்தா, மருமக்கப்பிள்ளை சீரைப்பாத்து உசிரையே விட்டு விடுவாக. இவ்வளவு பாடுபட்டு, இத்தனை பணத்தையும் வாரி இறைச்சு, இப்படியாச்சுதே என்று ஏங்கி விடுவாக. பத்தா, நூறு, எத்தனை ஆயிரமென்று சொன்னாக, காந்தி?

பஞ்சநதம்:—பணம் பாழே! சும்மா கொடுத்துவிட்டாரோ? பாரிஸ்டர் பாஸ்பண்ணினை மருமகன் குப்பை மோட்டிலே கிடந்து கிடைத்துவிடுமோ? உங்கள் பணத்தையெல்லாம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுகிறேன்; இந்த நாட்டுப்புறத்து, கர்நாடகத் தொல்லையையும் தொலைத்து விடுகிறேன்.

காந்திமதி:—அதையெல்லாம் ஏன் சொல்லவேண்டும், அம்மா? என் விதி இது; ஐயா என் நன்மைக்காகவே பாடுபட்டார்கள். சாக ஒரு மணிகேரத்துக்கு முன்புகூட,

‘உன்னைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை, காந்தி; உன் புருஷர் சிக்கிரம் திரும்பிவந்துவிடுவார்; உன்னை அன்பும் ஆதரவுமாக வைத்துப்பேணுவார்’ என்று சொன்னார்கள்.

பஞ்சு:—[முணு முணுக்கிறான்] அன்பு, ஆதரவு, பேணுகிறது, இந்த நாட்டுப்புறத்து முண்டத்தை! [உரத்த குரலில்] பாய்!

[வேலைக்காரன் சுடலை பிரவேசிக்கிறான்.]

சுடலை:—எசமான்!

பஞ்சு:—அடே நாட்டுப்புறத்து மடையா! ‘பாய்’ என்று கூப்பிட்டால் ‘ஸார்’ என்று பதில் சொல் என்று, ஆரிமந்தரம் உனக்குப் போதிக்க வில்லையா? ‘எசமான்’ என்ன ‘எசமான்’? இங்கே யாராவது சோமயாகம் செய்கிறார்களா? நான் சொல்லச் சொல்ல இப்படியே செய்கிறாயே, ஏனடா, மட்டி?

சுடலை:—சின்ன எசமான்க வந்து இன்னும் ஏளு நாளில்லை; பெரிய எசமான் களிடத்திலே முப்பது வருசமாக ‘எசமான்’ ‘எசமான்’ என்று வளக்கம்.

பஞ்சு:—இன்னும், ‘சின்ன எசமான்; ‘பெரிய எசமான்’ என்று உளறாதேடா, கழுதை! நான்தான் இப்பொழுது துரை; சின்னது, பெரியது, நடுத்தரம் எல்லாம் நான்தான். தெரிந்ததா?

சுடலை:—தெரிஞ்சது, எசமான்!

பஞ்சு:—இன்னும் ‘எசமான்’ என்கிறாயே? [சுடலையைக் காலால் உதைக்கிறான்] இப்படிச் சொல்லி என்னைக் கோபமுடும்படி இந்த வீட்டிலே யாராவது உனக்குக் கற்பித் திருக்கிறார்களா, என்ன?

சுடலை:—நான் கௌவன், எசமானே! உதைக்கிறது, திட்டுகிறது எல்லாம் நம்மாலே தானாது! நான் வீட்டுக்குப் போறேன்; எம் மகன் மிட்டாய் கடையிலே மாசம் முப்பது ரூபா சம்பாதிக்கிறான்; இங்கே பெரியம்மா, சின்னம்மா முகத்துக்காக இத்தனை நாளும் இருந்தேன். இதுக்கெல்லாம் நாம் ஆளில்லை.

காந்தி:—போ, சுடலை, வீட்டுக்குள்ளே போ.

பஞ்ச:—அவனை, என்ன வேடிக்கைக்குக் கூப்பிட்டேனா, அல்லது தரிசனத்துக்கு அழைத்தேனா, அவன் பாழ்முஞ்சியை? போகச் சொல்கிறாயே, அவன் எனக்கு வேலை செய்யக் கூடாதோ?

காந்தி:—நான் அப்படி யொன்றும் எண்ணிப் போகச் சொல்லவில்லை; இன்னும் அவன் ஏதாவது சொல்ல, அதிக கோபம் வரலாகாதே என்றுதான் போகச்சொன்னேன். நான் சொல்வதை வேண்டுமென்று விபரீதமாகக் கொண்டால் எப்படி?

பஞ்ச:—அப்படியா? ஸந்தோஷம்; மெனிதாங்க்ஸ்! அடே முட்டாள்! இங்கே, வா, இங்கே: என் ரும்-மூலை யிலே வைத்திருந்தேனே, அந்த பூட்டீ எங்கே?

சுடலை:—இன்னா இருக்குது, எசமானே! [ஒரு தோற் பையைக் கொண்டுவருகிறான்.]

பஞ்ச:—ஹா! ஹா! ஹா! அது இல்லையடா, நாட்டுப் புறத்து முண்டமே! முழுமுடமே! பூட்டீ! ஜோட்டு மரம்!

சுடலை:—நானும் இந்த வீட்டிலே முப்பது வருசகால் மா இருக்கேன். அம்மாக்கமாரை வேணுமின்னாலும் கேட்டுப்பாருங்க; அந்த ரும்பிலே ஒருமாமும் கிடையா

துங்க. தோட்டத்திலேதான் மரமெல்லாம். எங்கேயாவது வீட்டுக்குள்ளே இரண்டு மரமிருக்குமா, எசமாங்களே?

பஞ்சு:—மரமில்லையடா, மடையா! ஜோட்டுக்குள்ளே வைக்கிற அச்சமாம். இந்தமாதிரியிருக்கும். [ஒரு ஜோட்டு அச்சுக்கட்டையைக் காண்பிக்கிறான்.]

சுடலை:—அதுவா? அது என்னமோ சுத்தியல் போல இருந்தது. நேத்து ஒரு ஆணியடிச்சேன்; டபார் இன்னு பிளந்து போச்சு, சுடுதண்ணி அடுப்பிலே வச்சிட்டேன்.

பஞ்சு:—ஹா! ஹா! ஹா! அதைக் கேட்டாயா, காந்தி மதி? என் நாகரிகமுள்ள பெண்டாட்டி! நாட்டுப்புறத்து முண்டங்களிருக்கும் இப்படிப்பட்ட குச்சிலிலே மற்றெப்படி நடக்கும்?

உலக:—இந்தவீடு உமக்குக் குச்சிலாகவா காணுது; திருமலைநாயக்கர் பெண்சாதி சொன்னது போலிருக்கே. நீர் மட்டும் தேவலோகத்திலே, மகாராசா அரமணையிலே இருந்து வந்து குதிச்சிட்டீராகும். சோத்துக்கு வளியில்லாமே பத்துரூபா குமாத்தா வேலைக்குத் தாளம் போட்டது, அதுக்குள்ளே மறந்துபோச்சுது போலிருக்கு? உம்மைச் சொல்லக் குத்தமில்லை—

காந்தி:—அம்மா, கொஞ்சம் சும்மா இரேன்; உன் காலில் விழுந்து கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்; கொஞ்சம் பேசாமலிரேன். என்விதி!

பஞ்சு:—சரி, சரி; இப்படியாகும் என்று எனக்குத் தெரியுமே. காந்திமதி, இதோ, தீர்மானமாய், ஒரே கடைசி வார்த்தையாகச் சொல்கிறேன், கேள்: இந்த வீட்டையும் உன் தாயையும் விட்டு, என்கூட வேறுகுடியிருக்க, உடை ஊண் எல்லாம் என் இஷ்டப்படி நடக்க

உனக்குச் சம்மதமா இல்லையா? உன்ஐயா உனக்கு விட்டுப் போன சொத்து நம்செலவுக்குப் போதும்; உனக்கு இது சம்மதமா இல்லையா?

காந்தி:—நான் அம்மானை விட்டுவிட்டு எப்படிவருவேன்? எல்லோரும் இந்த வீட்டிலேயே சேர்ந்து குடியிருந்தாலென்ன?

பஞ்ச:—இந்தக் கர்நாடகமெல்லாம் உதவாது; நான் சொன்னபடி செய்வதானால், இன்றே, இப்பொழுதே புறப்படு; இல்லாவிட்டால், என் இஷ்டப்படி, எந்த வெள்ளைக் காரப் பெண்ணையோ கலியாணம் செய்துகொண்டு, என் பாட்டுக்கு ஷோக்கா யிருப்பேன்.

காந்தி:—அப்படியும் என்விதியிருந்தால், நானென்ன செய்யலாம்? அதுபணிக்க வேண்டியதுதான். வெள்ளைக் காரப்பெண்ணுக்கு, வெகுதூரம் தேடிப்போக வேண்டாம்; அடுத்த பங்களா முல்லர் துரைசானியின் மகள் நேற்று இராத்திரிதான் பூனாவிவிருந்து வந்திருக்கிறாள். நல்ல அழகி; ஆனால் உங்களை,—

பஞ்ச:—என்ன? என்ன சொன்னாய்? மிஸ்முல்லர் வந்திருக்கிறாளா? முல்லர் துரைசானிக்கு ஒருமகளுண்டு என்று எனக்குத் தெரியாதே.

காந்தி:—ஒரேமகள், என்வயது தானிருக்கும், நன்றாய்ப் படித்தவள். பூனா ஆசுபத்திரியிலே வேலையாக இருந்தாள். ஒரு கண்ணுக்கு ஏதோ விபத்து நேரிட்டதாம். ரஜா எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறாள்.

பஞ்ச:—ஆனால், நான்போய் அவளைப் பார்க்கவேண்டும். அடுத்த வீட்டிலிருந்துகொண்டு, பாராமீல் இருக்கக் கூடாது. நீ என்கூடத் தனிக்குடித்தனம் செய்ய வரமாட்டாயே?

காந்தி:—ஏன், நாம் எல்லோரும் ஒன்றா யிருந்தால்
லென்ன? இந்த வீட்டுக் கென்ன?

பஞ்ச:—சரி, சரி, உன் இஷ்டம்போல் நீ இரு, என்
இஷ்டம்போல் நான் இருக்கிறேன். செக்கடிக்கும் தம்
பூருக்கும் ஒத்து வருமா? நாட்டுப்புறத்து முண்டங்க
ளெங்கே நாகரிகம் எங்கே? சரி, போங்கள், நான் உடுத்திக்
கொள்ளப் போகிறேன். [உலகம்மாளும் காந்திமதியும்
சுடலையும் போகிறார்கள்.]

(தனிமொழி) இவ்வளவு வயதாகியும் முல்லர் துரை
சானி எவ்வளவோ ராங்கியாயும் அழகாய் மிருக்கிறான்.
பின்பு அவள் மகள் எப்படி இருக்கமாட்டாள்? இந்த
நாட்டுப்புறத்து முண்டங்களுக்கும் நமக்கும் சரிப்படாது.
பூட்டீயை எடுத்து ஆணியடித்தானே! ஹா! ஹா! ஹா!
கையில் பணமில்லையே? என் பெண்டாட்டி அழகுக்குக்
குறைவில்லை; சுமாரா யிருக்கிறான். ஆனால் பழம் கர்நாடகம்;
திருந்தவே திருந்தாது; நாய்வால்தான்; நாகரிகத்துக்கும்
அவளுக்கும் ஒரு தகவலுமில்லை. முல்லர்துரைசானி
டிராயிங்ரூமைப் பார்த்தால், அவள் பணக்காரி போல்
தோன்றிற்று. அவள் ஒரேமகள் படித்தவளாயும் அழகி
யாய் மிருந்தால்,—ஒருவேளை நான் கிறிஸ்து வேதத்தில்
சேர்ந்தால்தான் முடியுமென்று சொல்வார்கள்; அதற்
கென்ன? பிரமாத மொன்றுமில்லை. நான் பாரியில் தைத்த
ஸூட்டைப் போட்டுக்கொள்கிறேன்; ஒரு பூச்செண்டும்
வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும்.

[திரைவிடல்.]

முன்றும் காட்சி

இடம்:—முதற்காட்சி நிகழ்ந்த முல்லர் துரைசானி வீட்டுமொடம்.

காலம்:— மாலை ஐந்துமணி.

அரங்கநிலை:—முல்லர் துரைசானியும் பாரிஸ்டர்பஞ்ச நதமும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முல்லா துரைசானி:—என் மகளைப்பார்க்கவென்று நீர் திரும்பியும் வந்ததைப்பற்றி எனக்கு மெத்த ஸந்தோஷம், மிஸ்டர் பஞ்சநதம். அவள் கண் இன்னும் சுகப்படவில்லை. இருட்டுக்குமுன் வெளிவரக் கூடாதென்று டாக்டர் கண்டிப்பாய் உத்திரவு செய்திருக்கிறார்.

பஞ்சநதம்:—மிஸ்முல்லருக்கு நேர்ந்த விபத்தைக் கேட்டு நான் அதிகம் வருந்துகிறேன். தங்கள் மகள் வந்திருக்கிறாள் என்று இன்று கேட்டது முதல், பார்க்கவேண்டுமென்ற பேராசை கொஞ்சமில்லை. இவ்வளவு வயதாகியும் நீங்கள் இப்படியிருக்க, அவள் எப்படி யிருக்கமாட்டாள்!

முல்லர்:—ஓ! நீர் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறீர், ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறீர். துஷ்டராயிருக்கிறீர், வெகு துஷ்டர் (சிரிக்கிறார்.)

பஞ்ச:—(சிரித்துக்கொண்டு) அப்படி யொன்றுமில்லை, அம்மா! கேவலம் உண்மையையே சொல்லுகிறேன். நம்முடைய நாட்டிலே, லண்டன், பாரி முதலிய நகரங்களிலேயும் பிற இடங்களிலும், நான் எத்தனையோ சீமாத்யகளைப் பார்த்திருக்கிறேன். உங்களைப்போன்ற கம்பீரமும்

உத்தம ஸஷணங்களும் உள்ளவரைப் பார்த்ததேயில்லை. வளர்ந்த தாய்மாமே இப்படியிருந்தால், இவங்கன்று எப்படியிராது;

முல்லர்:--நீர் சுத்தவம்புக்காரர், துஷ்டர்; நான் காந்தி யிடத்திற் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன் பாரும.

பஞ்ச:—அவளுக்கென்ன தெரியும்? சுத்தநாட்டுப் புறம்! நாகரிகமேயில்லை. தங்கள் மகனெங்கே, அவ னெங்கே!

முல்லர்:—ஒரு நிமிஷம் மன்னித்துக் கொள்ளும்: ஒருவேளை ஸாரா' வெளியே வருவாளா என்று பார்க்குகிறேன். [உள்ளே போகிறாள்.]

பஞ்ச:—(தனிமொழி) சரி! சரி! காரியம் பலிக்கலாம். இந்தச் சீனாவேஸ் பழமையானது; அந்தப்படமும் அந்தச் சிலையும் மிகச்சிறந்தவையே! இவையெல்லாம் இருக்க இவள் பணக்காரியா யிருக்கவேண்டும்.

[முல்லா துரைசானி திரும்பி வருகிறாள்.]

முல்லர்:—அவள் நிரம்பவருந்துகிறாள்! ஆனால் டாக்டர் உத்திரவு மிகக்கண்டிப்பாம்; அவள் கண்ணும் கூசுகிறதாம். 'சூரியன் அஸ்தமித்து இருட்டிய பின்பு நான் வெளியேவந்து தோட்டத்தில் உலாவலா மென்றிருக்கிறேன்; அப்பொழுது வேண்டுமாயின் பார்க்கலாம்' என்று சொல்லுகிறாள். நான் வீட்டில் இருக்க மாட்டேன்; இதோ நோரன் துரைசானி வீட்டுக்குப் போகிறேன்; திரும்பிவர இரவு எட்டு மணியாகும். ஆனால், நீர், என்ன, நாணயஸ்தரே; என் காந்தியின் புருஷரே; நீர் தனியே அவளைப்பார்த்தால் தான் என்ன? உம்மை நம்பலாமோ, கூடாதோ?.

பஞ்ச:—ஹா! ஹா! ஹா! என்னையா? நானென்ன அவ்வளவு தூர்த்தனா என்ன?

முல்லர்:—அதுதான் நானும் சொல்லுகிறேன்.

பஞ்ச:—ஆயிரம் வந்தனம், அம்மா! தங்களுக்கும் தங்கள் மகளுக்கும் ஆயிரம் வந்தனம்! நான் கிளப்புக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பும் வழியில், ஆறரை மணிக்கு மேல் வந்து மிஸ்முல்லரைப் பார்க்கிறேன். ஹா! ஹா! ஹா! என்னை நம்புகிறதா? ஆனாலும், இது நமக்குள் இருக்கட்டும்: நான் ஒரு ஐரோப்பியப் பெண்ணை விவாகம் செய்து கொள்ளுகிறதென்று தீர்மானித்து விட்டேன்.

முல்லர்:—உம்முடைய மனைவி கார்தியோ?

பஞ்ச:—ஃ! அவள் சுத்த நாட்டுப்புறத்து முண்டம்! பழங்கர்நாடகம்! நாகரிகமேயில்லை. என் படிப்பு ஒழுக்க வழக்கங்களுக்கு அவள் சிறிதுமே பொருத்தமில்லை.

முல்லர்:—உலகமே இப்படித்தான்; உள்ளதைக் கொண்டு திருப்தியடைவதே கிடையாது; எப்பொழுதும், எல்லோருக்கும், இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சையே.

பஞ்ச:—நீங்கள் ஏதோ தத்துவம் ஒதுகிறீர்கள். நமக்கெல்லாம் பிடியாதது. இளம்பிராயமே. எல்லாம் ஆடியோடி அதுபவித்து முடிந்தால், ஒருவேளை எனக்கும் தத்துவஞானம் தோன்றலாம். இப்பொழுதோ, ஐரோப்பிய நாகரிகமும், ஐரோப்பியப் பெண்களின் நடை உடை பாவனைகளுமே பிடித்திருக்கின்றன.

முல்லர்:—எல்லாம் சீக்கிரம் தெரிந்து கொள்வீர் உண்மையை; எனக்கு நேரமாய்விட்டது. நேரன்துரை சாணி காத்திருப்பாள்.

பஞ்ச:—நான் கிளப்புக்குப்போய் வருகிறேன், தங்கள் மகனிடம் ஆறரை மணிக்குமேல் வந்துபார்க்கிறேன் என்று தயைசெய்து சொல்லுங்கள். ஹா! ஹா! ஹா! என்னை நம்பலாமாவா?

[திரைவிடல்.]

நான்காம் காட்சி

இடம்:—முல்லர் துரைசானி வீட்டுத்தோட்டத்தில் ஒரு பூம்பந்தர். ஒரு தோட்டப் பெஞ்சு மட்டும் போட்டிருக்கிறது.

காலம்:—இரவு ஏழுமணி.

அரங்க நிலை:—பாரிஸ்டர் பஞ்சநதமும், மிஸ் முல்லராக அவர் மதித்த ஒரு பெண்ணும், பெஞ்சியின் மீதிருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப்பெண் துரைமகளைப் போலவே ஆடைதரித்தவள்; அவளுடைய இடது கண்ணும் முகத்தில் ஒரு பகுதியுமட்டும் சுறுப்புத்துணியால் மூடிக்கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

பஞ்சநதம்:—இந்த தயவை என்றும் மறக்கமாட்டேன். பல்லாபிரம் வந்தனம் அளிக்கின்றேன். கண்ணினைவக் கூடப்பாராட்டாது என்னைக்காண இசைந்தது என்பாக்யமே. நான் ஸொப்பனத்திலும் எதிர்பாராத அளவு 'என்மனம் பூரிக்கின்றது. முல்லர் துரைசானியின் மகள் என்றால் திவ்யஸௌந்தரியாய் இருப்பனென்றே எண்ணினேன்; எனினும், இவ்வளவு பேசுமுறை நானுமே எதிர்பார்க்கவில்லை.

துரை மகள்:—பாஸ்பா ஸம்பாஷணையிலே ஒருவரையொருவர் பற்றிப் பேசலாகா தென்பது நாகரிகவழக்கம் இல்லையா? வேறு எதையாவது பற்றிப் பேசுவோமே,

பஞ்ச:—ஸாதாரணமான ஸமயங்களுக்கே வழக்கம், ஸங்கேதம்எல்லாம். இதைப்போன்ற விசேஷ ஸமயங்களுக்கல்ல.

து. ம:—ஏன், இப்பொழுது இங்கே என்ன கொள்ளை போகிறது?

பஞ்ச:—நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம், உன்னைக்கண்டது முதல், என்மனமே கொள்ளை போகிறது; உன் பேரழகும் இனிய குரலுமே கொள்ளைக்காரர். நானும் ஆசியா ஐரோப்பா இரண்டு கண்டங்களைப் பார்த்தாய்விட்டது; பாரி நகரத்துப் பேரழகிகளையும் பார்த்திருக்கிறேன்; இத்துணை அதிருபலாவண்யத்தை இதுகாறும் கண்டதே யில்லை. இப்படிப் பேசுவதற்காக என்னை மன்னிக்க வேண்டும். மிஸ் முல்லர், என்மேல் கோபம் கொள்ளலாகாது. நான் வேண்டுமென்று, இப்படி நினைத்துப் பேசவில்லை; உன் அழகே என்னை இப்படி ஆட்டிவைக்கின்றது. ஒரு கண்ணும் முகமும் பாதி மறைந்திருப்பது என் அதிர்ஷ்டமென்றே நினைக்கின்றேன். ஏனெனில், ஸம் பூர்ணஸௌந்தரியத்தையும் கண்டுவிட்டால், என் இருதயம் எப்பாடுபடாது! இடது நேத்திரத்துக்கு எப்படி விபத்து நேர்ந்ததென்று கேட்கலாமோ?

து. ம:—தெருவில் ஒரு பையன் கவண்டெறித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒருகல் என் கண்மேல் பட்டு விட்டது.

பஞ்ச:—அப்படியா! டாக்டர் என்ன சொல்கிறார்? கண்ணுக்கு ஒருவித அபாயமுமில்லையே?

து. ம:—இல்லை; அநேகமாய்க் குணமாகிவிட்டது; கொஞ்சம் கூச்சம் மட்டும் இன்னும் இருக்கிறது. ஒரு வேளை, ஸ்திரமாக, சிறிது சுளிப்பு,—மாறுகண்டபோல,— இருக்கலாமென்று டாக்டர் சொல்லுகிறார்.

பஞ்ச:—அப்படியானால், முகத்தின் இயற்கை அழகை அது அதிகப்படுத்தவே செய்யும்.

து. ம:—அடுத்தவீட்டுக் கார்திமதியின் இடது கண் போல எனக்கும் ஆகிவிட்டால் ஸந்தோஷமே.

பஞ்ச:—யாரு, என் மனைவியா? சீ! அவள் ஒருநாட்டுப்புறத்து முண்டம். இவர்களுக்குள்ளே, அதாவது இந்த நாட்டுப் பட்டிக்காட்டு அநாகரிகமுண்டங்களுக்குள்ளே, மாறுகண் அதிர்ஷ்ட மென்று நினைப்பதுண்டு—அவள் மாறுகண் தூர் அதிர்ஷ்டத்தையே விளைத்து விட்டது.

து. ம:—ஏன், அவளுக்கென்ன? தந்தை இறந்து விட்டாலும், ஏராளமான சொத்தை வைத்துவிட்டுப்போயிருக்கிறார்; நீரே அவள் கணவராக வாய்த்திருக்கிறீர். இதை விட ஏன்ன அதிர்ஷ்டம் வேண்டும்?

பஞ்ச:—நான் கணவனா? நான்தான் வேறு விவாகம் செய்து கொள்ளத் தீர்மானித்து விட்டேனே. இந்த நாட்டுப்புறத்து முண்டங்களோடு வாழ என்னால் முடியுமோ? நல்ல நாகரிகமும் படிப்பும் பேரமுகம் சேர்ந்து பொருந்திய,—உன்னைப் போன்ற ஓர் ஐரோப்பியப் பெண்ணை, அவள்,

து. ம:—என் பேச்சை விட்டுவிடும் என்கிறேனே—உம்மவர்களை ஏன் இப்படிப் பழித்து வெறுக்கிறீர்? அவர்களுடைய ஒழுக்கவழக்கங்கள் பல மிகநெளகரியமாகவே இருக்கின்றன.

பஞ்ச:—நீ அப்படி நினைத்தால், நான் இனிப்பழிக்க வில்லை. இனி, நீ இட்டதே எனக்குச் சட்டம்.

து. ம.—அதிலென்ன பிரயோசனம்? உண்மையில் உம்மவர் வழக்கங்களிலுள்ள ரெடுதியென்ன?

பஞ்ச:—மூன்றாண்டுகளுக்கு மேலாக எம்ம சீமை யிலும் பாரி முதலிய நகரங்களிலும் வசித்தபின்பு, இவர்களுடைய பாதி அம்மணமான ஆடைகளும், காட்டு மனிதரைப் போல் தரையிற்குந்துதல், கைகளால் உண்ணுதல், போன்ற வழக்கங்களும் எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை.

து. ம:—ஏன், உம் தாய் நாடு இந்தியாதானே? இல்லையோ?

பஞ்ச.—இங்கே தான் பிறந்தேன்; ஆனால் இங்கிலாந்தின் மேல்தான் என் ஆசையெல்லாம்; அதையே என் ஜன்ம பூமியாக நினைக்கிறேன்.

து. ம:—இருந்தாலும், நீர், இங்கே பிறந்து வளர்த்தவரே, இங்கேயே வாழப்போகிறீர்; இது இங்கிலாந்தைப் போல் குளிர்ந்த தேசமில்லை; அங்கே உடுக்கும் உடையை இங்கே உடுத்தால் தேக அசௌக்கிய முண்டாகாதா? அது பொருந்துமா?

பஞ்ச:—ஒரு வேளை ஆடைவிஷயத்தில் பேதம் அவசியமாயிருக்கலாம். எனினும், 20வது நூற்றாண்டிலே நாகரிக மனுஷ்யருக்குரிய உடை வேண்டாமா?

து. ம:—அரையில் வெள்ளை வேஷ்டியும் லாங்கோட்டும் தலைப்பாகையும் அநாகரிகமா என்ன? நாகரிகமென்பது மேலாடையை மட்டும் பொறுத்த தொன்றோ? இறுக்கமான பளுவான இந்த ஆடையின்றி, இவ்வூர்க்குப் பொருத்தமான ஒரு ஸாரியை உடுத்திக்கொண்டு, பாதங்களை நசுக்கி வருத்தும் பூட்ஸின்றி யிருந்தால், நான் காட்டு மனுஷி யாகிவிடுவேனோ?

பஞ்ச:—சுந்த லுடுத்தாலும் பீதாம்பர முடித்தாலும் ரம்பை ரம்பையே!

து. ம:—இப்படிப் பேசுவதை நிறுத்தினாலொழிய, நான் போய்விடுகிறேன்.

பஞ்ச:—இல்லை, வேண்டாம்; இனியில்லை; இதை மட்டும் மன்னிக்கவேண்டுகிறேன். ஆடையென்பது அந்த அந்த தேசத்தின் சீதோஷணஸ்திதியைப் பொறுத்தது என்றும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால், கையால் சாப்பிடுவதைப்பற்றி என்ன அபிப்பிராயம்? அதுவும் நாகரிகம் தானே?

து. ம:—என் அபிப்பிராயம் எப்படி யானாலும் அதையேன் காட்டுத்தனமாக மதிக்க வேண்டும்? ஹிந்துக்களின் ஆசாரப்படி அடிக்கடி கைகளைக் கழுவுவதால், கையால் சாப்பிடும் வழக்கம் எங்கள் வழக்கத்தைவிட சுத்தமான தென்றே கொள்ளலாம். துரைமார் வீட்டுக்குசினிக்குள் எப்பொழுதாவதுபோய், அங்குள்ள பாத்திரங்களின் நிலைமையையும், அசுத்தங்களையும், சிலவேளை அவசரத்தில் பட்லர் மேட்டி இவர்கள் தங்கள் எச்சிலையே துப்பிப் பிங்கான்களைத் துடைப்பதையும், நீர் பார்த்திருக்கிறீரோ?

பஞ்ச:—நான் பார்த்ததில்லை.

து. ம:—பார்த்திருந்தால் இப்படிப் பேசமாட்டீர். தீனி மேஜைக்கு வரும்பொழுது, எல்லாம் மாசு மறுவற்ற வெள்ளாடையும் பளபளப்பும் தான்; அதற்குமுன், குசினிக்குள் நுழைந்து பார்த்தால் தான், குட்டு வெளிப்படும். அன்றியும், பலருக்குப்பொதுவாக அநேகம்பிங்கான் கத்தி கரண்டிகளை வைத்துக்கொண்டு வித்தியாசமின்றிச் சாப்பிடுவது, எவ்வளவு அரோசிகமானது, சுகாதார முறைகளுக்கு விரோதமானது என்பதும்; வாழை முதலிய இலைகளிலோ, அவரவர்க்குப் பிரத்யேகமான பாத்திரங்களிலோ உங்களைப்போல் சாப்பிடுவது எவ்வளவு சுகாதாரக் கூலமானது என்பதும் உமக்கு விளங்கவில்லையா?

பஞ்ச:—எங்களவர் கட்சிக்கு மிஸ்முல்லரே சிறந்த வக்கீல்.

து. ம:—அதிருக்கட்டும் : உங்களவர்க்குள் இன்னும் என்னை அநாகரிகமான வழக்கமிருக்கிறது;

பஞ்ச:—பெண்களுக்கு உரிய சுதந்தரம் கொடுப்ப தில்லை; அவர்களை மரியாதையாய் நடத்துவதில்லை; அடிமைகளைப் போல் நடத்துகிறார்கள்.

து. ம:—நான் ஒரு கேள்வி கேட்கலாமோ ?

பஞ்ச:—ஆக்சேபமென்ன ? விடையளிக்கத் தயா ராய்க் காத்திருக்கிறேன்.

பஞ்ச:—உம்முடைய மனைவியை விட்டுவிட்டு வேறு விவாகம் செய்து கொள்ளப் போவதாகச் சொன்னீரே, இது நாகரிக நடத்தையா?

து. ம:—நான்,—இது,—அவள்,—மிஸ் முல்லருக்கு என் மனைவியை நேரில் தெரியுமோ ?

பஞ்ச:—அவளையா? என்னை எனக்கு எவ்வளவு தெரி யுமோ அவ்வளவு காந்திமதியையும் தெரியும். பால்ய முதல் நாங்கள் உயிர்த் தோழிகளாயிற்றே.

பஞ்ச:—ஆனால், இதை யோசித்துப்பார்; உன்னைக் கண்டது முதல், இதோ அரைமணிரேரத்துக்குள், உன் அழகையும், வாக்கு சாமர்த்தியத்தையும், சானூரியத்தையும், பயிற்சியையும் கண்டு, என்காதல் மலைபோல் வளர்ந்து விட்டதே! உன் சிலவார்த்தைகளால், எங்களவர்மீது நெடு நாளாக எனக்கிருந்த வெறுப்பு நீங்கிவிட்டதே! இப்படிப் பட்ட ஒரு மனைவிமட்டும் எனக்கு வாய்த்திருந்தால், நான் லொப்பனத்திலும் வேறு விரும்புவேனோ, நினைப்பேனோ?

து. ம: அவளிடத்தில் இல்லாத எதை, நீர் என்னிடத்தில் காண்கிறீர்? அவளென்ன, அழகில் குறையா?

பஞ்ச:—அழகேயில்லை யென்று, நான் சொல்லவில்லை; ஆனால், மனோகரமான இந்தக்கலையும் ஸொந்தர்யமும், இன்னதென்று சொல்லமுடியாத வசீகரசக்தியும் அவளிடத்தில் எங்கே காண்பது?

து. ம:—இந்த ஐரோப்பிய உடையா உம்மை இப்படி மயக்குகிறது?

பஞ்ச:—ஓ! மிஸ் முல்லர்! எப்படி நான் இன்னதென்று சொற்களில் எடுத்துரைப்பேன்? தவிரவும், இப்பொழுது நாம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோமே, இந்தஸம்பாஷணை, இப்படிப்பட்ட நவரஸம் பொழியும் மூளை விருந்தை அவள் எனக்கு அளிக்கத்தக்கவளேவா?

து. ம:—நீர் அவளுடன் இப்படிப் பேசிப்பார்த்தீரோ? நான் இதுவரை சொன்ன தெல்லாம், எங்கள் ஸம்பாஷணைகளில் அவளிடம் நான் கற்றுக்கொண்டதே. என் தாய் நினைக்கிறபடி, ஐரோப்பியர், இந்தியர், இருவர்க்குள்ளும் சில நல்ல வழக்கங்களும் இருக்கின்றன, சில கெட்ட வழக்கங்களும்; இருக்கின்றன; ஆனால், ஒருவரையொருவர் இகழ்ந்து, தம்மையே மேலாக நினைப்பதற்குச் சிறிதும் காரணமில்லை.

பஞ்ச:—உன்தாயின் மனோ விசாலத்தை நான் கவனித்தேன், நீ அவளுக்கு ஏற்ற மகனே. உண்ணைக் கண்ணுற்ற தகூணமே என்மனத்தைக் காதல் கொள்ளையாடி விட்டது. இனி உன் அடிமையே நான். ஓ ஸாரா! என்னை மன்னித்துக்கொள், மிஸ்முல்லர். என்மேல் இன்னும் காதல் பிறக்காவிட்டாலும், சிறிது இரக்கமாவது காட்டக் கூடாதா?

[முழுந்தாள்பணிந்து, அவள் கைகளைப்பிடித்து முத்தமிடுகிறார். அவள் கைகளைத் திமிறி இழுத்துக்கொள்கிறாள்.]

து.ம:—என்ன, என்ன, இது? எந்தாய் என்னை எச்சரித்துப் போனாள்; ஆனால், நீர் இப்படிச் செய்வீரென்று நான் எண்ணவில்லை. இது மெய்தானோ? போலிக்காதல் இல்லையே? பாசாங்கில்லையே? உம்முடைய மனைவியைப் போல என்னையும் சிறிது காலத்துக்குப்பின் தள்ளிவிட மாட்டீரே?

பஞ்ச:—கடவுள் ஸாக்ஷியாக, பஞ்ச பூதங்கள் ஸாக்ஷியாக, ஸத்தியமாக,—

து. ம:—நீர் பிரமாணம் செய்யவேண்டாம். எந்த ஸத்யம் உம்மைக் கட்டுமோ, எது கட்டாதோ, அறியேன் நான்; இதைப்போல, உம் மனைவியிடத்திலும், நீர் உம்முடைய காதலின் உண்மையைப்பற்றி இதுவரை ஸத்யம் செய்து கொடுத்ததே யில்லையா? நன்றாய் நினைத்துப் பார்த்துச் சொல்லும்.

பஞ்ச:—[சிறிது திகைத்து] நான் நம்மூர்க்குப் போகுமுன்,—

து. ம:—இதுவே உம் ஜனனபூமி.

பஞ்ச:—மன்னிக்க; நான் இங்கிலாந்து போகுமுன், அவள்மேல் ஆசையுண்டென்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால், ஐரோப்பாவில் தங்கியபின், என் எண்ணங்கள், அபிப்பிராயங்கள் எல்லாம் முற்றிலும் மாறிவிட்டன. இப்பொழுதோ, என் அபிப்பிராயங்களை யெல்லாம் மீண்டும் நீ திருப்பி மாற்றிவிட்டாய். இனி என் மனம் மாறவே மாறாது. நீயே என் உயிர்நிலை,

து. ம:—இந்த என்கவுண, லேஸுகளா, பூட்ஸா, தொப்பியா, எது உம் உயிர்நிலை?

பஞ்ச:—ஓ, ஸாரா! இப்படியும் பேசுகிறாயே, நீ! உலகெலாம் கூடினும் ஒரெதிராகாத, ஈடுபடுப்பில்லாத, இந்தத் தங்கக்கட்டியே என் உயிர்நிலை. [திடீரென்று அவளைத் தம்மார்போடு சேர்த்துக் கட்டிக்கொள்கிறார்,— அவள் திமிறுவதில், தொப்பியும் மேல் கவுணும், கண்ணை மூடிய கறுப்புத்துணியும், நழுவி விழுந்து விடுகின்றன. அந்தத்துரைமகள், பட்டுஸாரியுடுத்திய அவர் மனைவி காந்திமதியாக நிற்கிறாள்.]

[திரைவிடல்]

முற்றிற்று.

1.	பத்மாவதி சரித்திரம்—இரண்டு பாகங்களும் கூடியது. சித்திரப்படங்களுடன்—5—ம்திப்பு	1—4—0
2.	விஜயமார்த்தாண்டம்—காதற்பத்து - கற்புப் பத்து - 2ம் - பதிப்பு—நவாஸம்—கொழிக்கும் நாவல்.	2—0—0
3.	முத்துமீனாஷி—கையில் இருப்பில்லை—சீக்கிரம் வெளிவரும்—	1—4—0
4.	உதயலன்—ஷேக்ஸ்பியர்கவீந்திரரின் மிகச் சிறந்த ஒதேல்லோ நாடகத்தை அமைத்தெழுதியது—2—ம் பதிப்பு—	0—12—0
5.	திருமலை சேதுபதி—திவிரதேசபக்தியை உண்டாக்கும் அருமையான நாடகம்—	0—8—0
6.	சித்தார்த்தன்—கௌதம புத்த பிரானது திவ்யசரித்திரத்தைத் தனித்தமிழ் வசனரடையில் அழகாய்க் கூறுவது—புத்தசரிதை என்றும் காவி அறுபந்தத்துடன் கூடியது—	0—12—0
7.	பாலராமாயணம்—இராமாயணக் கதையை இனிமையாய் நவாசந் கொழிக்கக்கூறுவது—	0—12—0
8.	பாலவிநோதக்கதைகள்--சிறுவர் சிறுமிகளுக்கேற்ற அருமைக் கதைகள்—சித்திரப்படங்களுடன்--	0—4—0
9.	பொதுநர்மசத்கீதமஞ்சரி—மிகச்சிறந்த தேசிய கீதங்கள் முதலியன—
ஷே—ஷே—கி.ஸ்மிபைண்டிங்—	0—4—0
0—12—0
10.	இந்தியக்கும்மி—மட்டும்—	0—0—6
11.	புதுமாதிரிக் கல்யாணப் பாட்டு—யாவரும் கட்டாயம் வாசிக்கவேண்டியது—	0—2—0
12.	ஆசாரச் சீர்திருத்தம்—	0—2—0
13.	பாரிஸ்டர் பஞ்சநதம்—புதிய சிறிய ரஸிக நாடகம்—	0—6—0

குறிப்பு:—இவை தவிர வேறு புஸ்தகங்கள் பலவும் நம்மால்

விற்கப்படும்.

ஆசிரியர் அச்சுப்பிரசுராலயம்--

புஸ்தகசாவல

எட்வர்டு எலியட்ரோடு, மயிலாப்பூர்--சென்னை.

Mr. A. MADHAVIAH'S ENGLISH WORKS

1.	<i>Thillai Govindan</i> —With an Introduction by Frederic Harrison—English edn. by Fisher Unwin.	1—0—0
2.	<i>T. G's Miscellany</i> —only a few copies left—	0—8—0
3.	<i>Satyananda</i> —a fascinating novel	1—0—0
4.	<i>Clarinda</i> —a Historical Novel	1—8—0
	Do.,—Do.,—Cloth—gilt	2—0—0
5.	<i>Poems</i> —with Introduction by Dr. Russell—	1—0—0
6.	<i>Dox vs. Dox</i> —out of stock—will be reprinted shortly.	
7.	<i>Muthumeenakshi</i> —the Autobiography of a Brahmin girl—Translated from the Tamil original by the Author's daughter—With an Introduction by Sir C. Sankaran Nair—	0—10—0
8.	<i>The Story of the Ramayana</i> ¹ —(Macmillan & Co.,) Illustrated—superior feather weight paper—Cloth gilt. With an Introduction by Sir P. S. Sivaswamy Iyer	1—8—0
9.	<i>The Ballad of the Penniless Bride</i> —superior feather weight paper—	0—4—0
10.	<i>Manimekalai</i> * — (Tamil Classics for English Readers Series)	0—12—0
11.	<i>Nanda</i> * — Illustrated — The Pariah who overcame Caste	0—9—0
12.	<i>Markandeya</i> *—Illustrated—The youth who conquered fate	0—5—0
13.	<i>Kusika's Short Stories</i> —I & II Series } revised edition	
14.	<i>Lieut Panju</i> —a Modern Indian } in the press.	

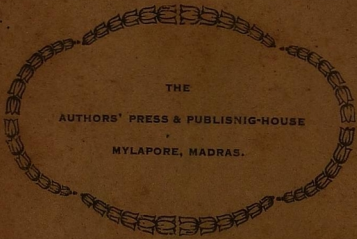
¹ These books have been approved by the Education Dept. for use in schools.

NOTE.—Other Books are also sold by us —

The Authors' Press & Publishing-House

Printers, Publishers, Booksellers, Stationers & Commission Agents,

MYLAPORE-MADRAS.

THE
AUTHORS' PRESS & PUBLISNIG-HOUSE
MYLAPORE, MADRAS.